

KŐSZEGINÉ RIHMER MELINDA

NEM JUT ESZEMBE SÉRELEM

D. RAHNER RITA

Hála az Úrnak, Rita sorsa a Bokorban fehér hollónak számít. Nagyon hálás vagyok őszinte szavaiért. Örülök, hogy el merete mondani gyötrődéseit, s örömeit, mindannyiunk épülésére.

Mondj valamit a múltról! Miért jársz Bokor közösségbe?

15 éve tartozom a közösségbe. A jelenlegi, amit véglegesnek remélek, a harmadik. Az első feloszlott, a másodikból a körülményeim emeltek ki. Hogy mi tart a Bokorban, Bokor-közösségben? Az, hogy egyből Jézusra, Istenre nézhetek. Nem kényszerülök emberi elvárások, szokások, dogmák akaratom elleni betartására, nem kell elfogadnom azt, amivel nem értek egyet, hanem mindig önmagam maradhatok. Lehet saját véleményem és azt tiszteletben tartják. Az evangéliumot saját egyéni fejlődésemnek és mindenkori tudati szintemnek megfelelően "saját tempómban" válthatom életté. Ugyanakkor Bokorünnepek, lelki gyakorlatok és egyéb programok alkalmával rengeteg olyan ismerősre és baráttra találtam, akik gondolkodásmódjukkal, életükkel arra ösztönöznek és motiválnak, hogy egyre többet akarjak elérni a Jézus-követésben. A barátságok, beszélgetések, összejövetelek segítenek engem az evangélium megértésében, elmélyítésében, elfogadásában és a továbblépni akarásban, miközben szabad és nyitott maradhatok Isten felé.

Mindenki legnagyobb megdöbbenésére, Tibi néhány éve elment tőletek. Hogyan tudtál akkor talpon maradni és mi van most?

Már több mint két éve történt, hogy Tibi elment. A mi házasságunk nem romlott meg, hanem Tibi részéről felmondta a szolgálatot. Számomra váratlanul és hirtelen. Akkor úrrá lett rajtam a tehetetlenség, keserűség, kiszolgáltatottság, reménytelenség, elhagyatottság, félelem. Elveszett a biztonságérzetem, összenyomott a lelki és fizikai teher súlya. Egy csapásra többszörösére nőtt a felelősségem is. Több mint egy évig teljesen elviselhetetlenül viselkedtem Tibivel. Nem szándékosan, csak egyszerűen nem volt önuralmam. Eszembe jutottak dolgok, amiket a házasságunk alatt nem jól tettem, nem úgy reagáltam, nem úgy viseltem, nem úgy éltem, ahogy kellett volna. Ráébredtem sok hiányosságomra. A szörnyű az volt ebben, hogy mindezeket a "hibákat" nem szándékosan, nem tudatosan követtem el, mert én a 10 év alatt mindig a mindenkori énem legnagyobb szeretetét adtam a házasságunkba, s most egyszeriben ott álltam tehetetlenül és végtelenül magányosan. Ezt a "büntetést" túlságosan nagynak és igazságtalannak találtam. Aztán persze még inkább elkeserített az, ahogy ezek után Tibivel viselkedtem, ahogy - minden erőfeszitésem ellenére - viselkedni tudtam. Teljes volt bennem és körülöttem a káosz.

Soha nem hagytuk el egymást Istennel, minden gyengeségem ellenére sem, s már az első hónapok után rengeteget változtam belül. Kitisztult bennem, mi nem volt jó, s meg akartam változni saját magam miatt. Elfogadtam és megértettem azt, amit Tibi tett, de - amint azt már korábban mondtam - több mint egy évig ő nem vette észre ezt, nem is érezkelhette, mert amint megjelent, teljesen elvesztettem az önkontrollomat és szinte teljesen megőrültem. Tudtam, hogy ez nem normális dolog, de nem ment másképp. Tele voltam levezethetetlen feszültségekkel.

Új helyzetemből sok-sok áldás is fakadt, sok új ismeretség, barátság született. A gyerekekkel, mind az öttel, közeli, személyes kapcsolatom lett. Istennel is egyre elmélyültebbé vált a szövetségem. Rájöttem, mit jelent a feltétel nélküli szeretet, a másik szabadságának tiszteletben tartása, a lényeges és lényegtelen megítélése. Nagyon tanulságos és hasznos felfedezéseket tettem, amikért nem győztem hálát adni. Aztán ritkulni kezdtek a veszekedéseink, ami eleinte abból adódott, hogy amikor ő jött, én mentem, aztán megkértem, hogy ne jöjjön, inkább vigye el a gyerekeket, amikor ideje van rá.

Tehát kialakítottatok egy olyan életvitelt, ami számodra elviselhetővé teszi a helyzetet, s te ezt elfogadtad.

Nem, nem! Dehogyan fogadtam el! Szó sincs róla. Hiszen mondtam, hogy nagyon bántott az, hogy belső változásom és felismeréseim ellentmondásban vannak Tibi iránti megnyilvánulásaimmal. Ezt nem hagyhattam annyiban. Ostromoltam Istent, mert nem éreztem jól magam a bőrömben. Kisütöttem, hogy az indulataim arra vezethetők vissza, hogy a személyes életemet sok szempontból kilátástalannak és reménytelennek érzem s ezért a tudatalattimban Tibit teszem felelőssé. S ekkor egy fiatal, bölcs pap barátommal beszélgetve megvilágosodott a probléma lényege. Én próbálok az evangélium szerint élni, istenhívőnek tartom magam, de hitem lényegét soha nem érezte a szívem. Azt, hogy minden csak akkor válik élővé és igazzá, ha bízom, és feltétel nélkül bízom Alkotómban, az Ő szeretetében és abban, hogy boldognak akar látni engem.

Ettől a felismeréstől élni kezdtem. Minden megváltozott bennem. Azt is mondhatnám, hogy végre megtértem!

Ma bízom és hiszek a szívemmel is, nem csak az eszemmel és ez nagyon jó. Úgy akarok élni, hogy annak mindenki örüljön, mert csak így van értelme az életemnek. Az objektív körülményeim nem változtak, de mégis minden könnyebb lett. Tibivel lassan, fokozatosan megváltozott a kapcsolat. Jól megvagyunk, barátként. Beszélgetünk, jöhet amikor tud, nem bánt, nem fáj semmi vele kapcsolatban. Nem jut eszembe sérelem, nincs bennem öngazság-, önérték-keresés, dac, vele szembeni elvárás. Azt hiszem, ezt nevezik megbocsátásnak. Felszabadító érzés. Végre sikerült! Isten bízott bennem, én küzdöttem, és nyertünk!

Mi az, ami nagyon nehéz egyedül?

A társnélküliség. Ez a legérzékenyebb pontom. Nagyon vágyom biztonságérzetre, szeretetre, érzelmi kapcsolatra. Sokáig reménytelennek gondoltam, hogy ez valaha is megoldódik az életemben, hiszen nehezen tudok kimozdulni itthonról s egy 37 éves, 5 gyerekes, elvált nő amúgy sem jó parti. Most azonban azt gondolom: "Uram, hiszek és bízom Benned. Látod, hogy milyen nagyon nehezen viselem ezt a fajta magányt és tudom, hogy segítesz." Ezenkívül igyekszem nem elhagyni magam és normálisan kinézni, ha megyek valahová.

Gyerekek?

Szépek, okosak, nagyon szeretem őket, de gondolom, most nem csak ezt akartad hallani. Nagyon meggyötörte őket ez az időszak, aminek a következményei csak később fognak jelentkezni, hiszen még mind kicsik. Már beleszoktak az új helyzetbe, hogy csak én vagyok velük, s nagyon jó nekik a pozitív változás, ami Tibi és köztem végbement. Istennek legyen hála azért, hogy ez megtörténhetett! Most már mindketten azon fáradozunk, hogy begyógyuljanak a gyerekek lelkén a sebek és a rossz emlékek.

Rahner Rita elbeszélését közli Kőszeginé Rihmer Melinda